

blev nogen, at Højremanden fremdeles gik igennem.

Saa er der endelig Landstingsvalget i Randers. Ved Omtalen heraf var det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) inde paa at friske Folkeviserim op, noget om at ride ud sammen med flere, og ved Rideturens Ende at være alene. Folkevisen lader det imidlertid for Kong Valdemar være en Ære, at han red alene, hvorimod det ærede Medlem vil have, at det var en Skam for mig at ride alene paa Tapdrup Hede. Billedet passer i øvrigt ikke, afset herfra. Thi Tingen er ikke den, at Venstrereformpartiet tabte sine tre Landstingsmænd i Randers, Tingen er, at der foregik et Personskifte for de to Mandaters Vedkommende, og det tredie hjalp de Herrer radikale Socialdemokraterne til at tage, det Mandat, vi havde fuldgyltig Ret til at besidde efter Stemmetallene. Som jeg nævned i Gaar, havde Venstrereformpartiet 7 Stemmer mere til sine 3 Kandidater, end Socialdemokraterne alene havde til deres. Det er Historien fra Randers. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa at fralægge mig Medansvaret for, hvad der skete. Det ærede Medlem har jo den Forestilling, at Vælgerne ere Nul und Nichts, at de ere kortsynede og pligtforsømmende. Jeg skal gøre opmærksom paa, at i 9de Landstingskreds besluttede Valgmændene og de selvskrevne Vælgere, der havde sluttet sig til dem, som selvstændige Mænd og handlede ud fra det, de ansaa for rigtigt i det givne Øjeblik, og det er hverken „det ærede Medlem for Løvel“ eller andre, der kommandere og dominere ved slige Lejligheder.

Saa er der endelig tilbage at omtale de Herrer Forslag til Beslutning. Hovedpunktet i dette Forslag er selvfølgelig det, som allerede er berørt, at de drage Forsvarsspørgsmaalet frem i Strid med den Lov, der fremdeles staar ved Magt, og som er givet under enstemmig Tilslutning fra alle Partier. I Strid med denne Lov og dens Forudsætninger vil man nu her indenfor den ene af de lovgivende Forsamlinger overfor en anden Statsmagt rejse det Spørgsmaal, hvis Forberedelse man har bestemt paa særlig Maade, hvilken Forberedelse endnu ikke er tilendebragt. Nu sige de Herrer: Vil De da ikke vedkende Dem Ønskeligheden af Københavns Befæstnings Nedlæggelse? Det er ikke frit for at være en Smule trættende atter og atter at skulle gentage selvfølgelig Ting, men jeg er nødt til at gøre et Forsøg paa at ramme en Pæl gennem disse

Paastande om, at vi her vige tilbage for at tage klar Stilling til Fæstningsspørgsmaalet. Jeg er nødt til at henvise til, at vi staa her i Rigsdagen ganske paa samme Maade, som vi stode, da vi stode i Parti sammen. Jeg maa minde de ærede Medlemmer om, at Ordføreren for det vidtløftige Ændringsforslag, det ærede Medlem for Ringsted, stod her for nogle Aar siden og udtalte: „Vi have nu lagt Fæstningen i Kommissionen, og saa længe den er i den Kommission, og saa længe det overvejes, hvorvidt den skal være Grundlaget for vort Forsvar eller ej, maa det være Mening, at den bliver, som den er“. Og videre: „Det skal overlades til Kommissionens fri Overvejelse, hvorvidt Københavns Befæstning skal være Grundlaget for Forsvarsvæsenet her i Danmark eller ej. Mit og mit Partis — det vil sige det ærede Medlems Partis — Standpunkt overfor Fæstningen er nemlig det, at nu er den lagt i en Kommission, og den Kommissions Overvejelse skal have Tid og føres i Frihed, og indtil vi komme til paa Grundlag af Kommissionens Betænkning at tage Standpunkt til den, maa Fæstningen blive, som den er.“ Og endelig: „Hele det Spørgsmaal skal overvejes i Forsvarskommissionen, og der skal træffes en samlet Afgørelse, naar den har tilendebragt sine Overvejelser, paa Rigsdagen af, hvorvidt Forsvarsvæsenet skal baseres paa Københavns Befæstning eller ej.“ Saaledes stod det ærede Medlem, da han talte som Venstrereformpartiets Ordfører i de militære Spørgsmaal: Spørgsmaalet om Københavns Befæstning som alt det øvrige skulde gaa ind under en samlet Overvejelse her paa Rigsdagen, naar Kommissionen havde fremmet sit Arbejde efter de Forudsætninger, som vare skabte ved den Lov, i Henhold til hvilken Kommissionen sidder. Hvis nogen var kommen til det ærede Medlem den Gang og havde foreslaaet, at vi her fra skulde sende en Udtalelse til Kongen om at faa Fæstningen revet ned og Militæruddgifterne stærkt nedsatte, vilde det ærede Medlem have talt med megen Styrke og megen Kraft derimod, just saaledes, som han gjorde i de Aar, han stod som Ordfører for Venstrereformpartiet. Men Situationen er ganske den samme fremdeles. Loven om Forsvarskommissionen eksisterer fremdeles, og med Hensyn til Spørgsmaalet, om den sidder for længe eller for kort, kunne vi ikke træffe anden Afgørelse end enten at opheve Loven om Kommissionen eller lade den blive, som den er. Kommissionens